

Joost Zwagerman: van hobbyist op z'n dertiende tot een pamflettist, essayist en politiek geëngageerd columnist.

De spreker van hedenavond heeft een buitengewoon interessant curriculum vitae : al op jonge leeftijd ontpopte onze schrijver in spe zich als een creatieve persoonlijkheid. Zijn eigen tijdschrift, de Zwagergids, stelde hij samen met teksten uit de VARAgids, die hij vervolgens bewerkte naar zijn eigen ideeën.

Al heel vroeg in zijn carrière voelde hij zich betrokken bij de dichtersgroep De Maximalen; deze poëten reageerden op het verstarde, ingedutte en hermetisch-academisch poëzieklimaat van de jaren tachtig, dat werd gedomineerd door een hele generatie epigonen van de grote dichter Gerrit Kouwenaar. Deze na-apers schrijven 'hyperkeurige poëzie', aldus Zwagerman, 'die aansluiting vindt bij al die andere dichters, die ieder op hun beurt óók weer bezig zijn met zo'n zelfde frêle stilte'. De protectionistische recensenten in die jaren vonden dit ook allemaal prachtig, waardoor er een verziekt soort inteeltpoëzie ontstond die overkwam als hermetisch. De Maximalen daarentegen wilden geen poëzie van de porseleinkast, maar wilden de muze de straat op jagen. Kortom: gedichten moeten realistisch zijn.

Na zijn eerste coming-outromans waarin de Amsterdamse, hippe scene domineert, verlegt Zwagerman zijn aandacht naar andere terreinen, zoals de columnistiek en de kunstwereld. Deze terreinen hebben ook nog heden ten dage zijn volledige attentie, zelfs zó dat Zwagerman bij tijd en wijle als pop-upgastconservator in een of ander museum optreedt. Bij het grote publiek is hij het meest bekend als DWDD'er.

Tot dit moment is Zwagermans opus magnum zijn essaybundel 'Americana'. Geobsedeerd door Amerika en zijn mythologie schetst hij een apocalyptisch idee over suburbia, dat samenhangt met de maatschappelijke positie van dit continent die bewegwijzerd wordt in vitale, opwindende boeken, speelfilms en kunstwerken uit de VS, waarbij hij een treffend voorbeeld van de condition humaine van de Amerikaanse maatschappij geeft en waarbij hij ook de toekomstige habitat van West-Europa wil oproepen.

Onze gerenommeerde auteur zal vanavond een belangwekkende causerie houden waarin hij ons zal vergasten op allerlei idioterieën in de kunst. Zullen we daarbij geconfronteerd worden met de gekmakende ideeën van de Trouwcolumniste Tinkebell of zullen we een gedegen voordracht krijgen over de maniakale neigingen van Vincent van Gogh of zullen we te maken krijgen met de folies van Salvadore Dalí in zijn Catalaans museum?

De angstschreeuw uit de Noorse kunst zou ook centraal kunnen staan of worden we getrakteerd op de angsten van bijna vergeten schrijvers, zoals Jan Arends en Simon Vestdijk van wie de manisch-depressieve gemoedstoestanden mooie romans en verhalen opleverden?

Het is duidelijk geworden dat Zwagerman zich niet ophoudt in een literair quarantaine en dat het hem niet gaat om l'art pour l'art, maar dat hij een rol voor zichzelf ziet weggelegd als duider des tijds. Van duiders hebben we helaas in de contemporaine tijd er nog maar zo weinig.